

We are siamese if you please.....!

Af Lise Vigsø

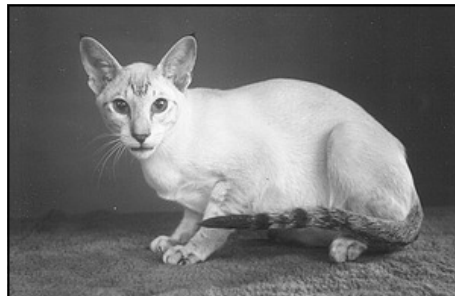
Sådan sang de to siamesere i Walt Disney's tegnefilm "Lady og Vagabonden". Da jeg som barn så filmen i Struer Kino, var det første gang, jeg stiftede bekendtskab med denne fascinerende race, som mange år senere kom til at fylde så meget i mit liv. Jeg kunne godt lide dem, de to siamesere i filmen. Provokerende, indsmigrende, selvbevidste – og drillesyge! De var jo stride, men det var også smaddersjovt at se den søde og artige Lady blive drillet, så hun hverken vidste ud eller ind. At jeg selv mange gange skulle komme til at befinde mig i hendes rolle, skakmat og magtesløs og med grinende siamesere som fornøjede tilskuere, forestillede jeg mig dengang ikke.

For nylig var jeg inviteret til en sammenkomst, hvor det var oplagt at være i pænt tøj. Jeg købte en dyr overdel i lækker sort jersey, som jeg ville iføre mig til lejligheden. Dagen op- randt, og jeg gjorde mig smånyndende klar til at gå festklædt ud af døren og startede med et bad. Da jeg forlod brusekabinen, anede jeg noget ureg- lementeret omkring mit tøjskab. Det viste sig, at en anonym pote havde lirket en låge op, og på bunden af skabet åbenbarede der sig til min harme tre siamesere, der lå med halvt lukkede øjne og nød hinanden og tilværelsen på – selvfølgelig! - min nye overdel, som en af dem havde fået hevet ned fra bøjlen. Krøllet sort jersey fyldt med siameserhår! Jeg måtte i hast finde på et andet outfit, og da jeg tænderskærende skred ud af døren, spekulerede jeg på, hvor- dan min dagligdag mon ville have formet sig, hvis jeg i stedet for at el- ske siamesere havde kastet min kærlighed på vandrende pinde i et terrarium.

Livet havde været lettere – og sikkert dødkedeligt!

Katte har der altid været i mit liv, men jeg skulle blive næsten 45 år, før jeg blev klar til at få en siameser. Jeg gik i gang med at researche og forelskede mig hovedkulds i en lillamasket

hunkilling hos Bente Henriksen. Violetta hed den, men den var desværre ikke til salg, for Bente påstod, at den havde udnævnt sig selv til husbestyrerinde, og det kunne der ikke dispenseres fra. Jeg fik det svævende løfte, at hvis den senere fik killinger, så kunne vi måske finde ud af noget. Det forår var en kaotisk periode i mit liv. På mit job var der personalestri- digheder, som gjorde, at jeg søgte nyt job, og privat skulle der flyttes ud og ind og væk fra, der var nok at spekulere på. Og så - på en katteudstilling i Herlev blev jeg indfanget af to blå øjne i et tabymasket fjæs, som blev ved at glo intenst på mig. Fortryllet stirrede jeg igen, og sådan mødte jeg min første siameser, som blev min store glæde i en svær tid. Han havde navn efter en whisky, men da jeg ikke kan udstå den drik, kaldte jeg ham Svinepels efter en aktør i jobstriden. Han identificerede sig uden problemer med det lidet flatterende navn, og han kom altid, når jeg kaldte på ham.

Svinepels – alias Chivas af Tønning (f. 1992)

En stor personlighed var han, og det faldt mig helt naturligt at fejre hans 1- års fødselsdag med fin middag og indbudte gæster, der havde taget pænt tøj på og hver især skrevet en festsang til ham. Derved startede en

Lise med Smukke Siam's Lilla Parsifal

tradition med kattesange, som varede i årevis og affødte mange festlige stunder.

Svinepels var en madglad bordherre, og det var svært for mig at indtage et uforstyrret måltid. Utallige gange har han ved afledningsmanøvrer narret kødbidder fra min tallerken for at indtage dem bag møbler og døre, og et særligt stunt lykkedes for ham en aften, da han i et ubevogtet sekund stjal en hel bøf, som han velfornøjet åd bag fjernsynet midt i alle ledninger.

Jeg tog ham med på udstilling et par gange, men det var ikke nogen succes. Han gjorde alt for at være usynlig, gemte sig under tæpper og huler og gjorde sig så flad som et skind. Da han desuden altid blev nummer sjok, var det ikke nogen større overvindelse at lade ham slippe, så han levede sit liv hjemme hos sine russere og den siameserfælle, han fik.

En dag kom Bente Henriksen og overrakte mig et dokument, hvori der stod, at Violetta havde fået to hunkillinger, og at jeg var velkommen til at købe den ene for 500 kr., hvis hun kunne bruge ham til de parringer, hun ønskede, så længe jeg kunne holde ham fertil.

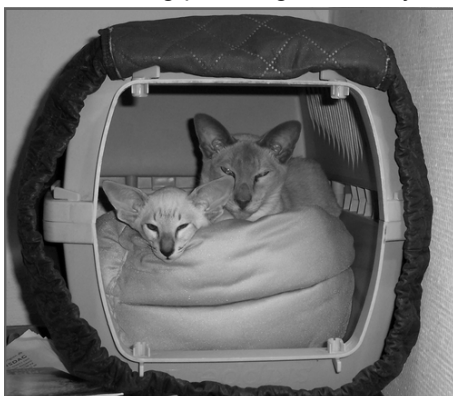
Derved kom Parsifal ind i mit liv, og ham fik jeg 12 lykkelige, lillamaskede år med. Jeg ville aldrig have troet, at en kat kunne være som ham, hvis ikke jeg selv havde oplevet det. Han var den personificerede godhed over for alle andre katte. Sig selv og sin egen bekvemmelighed satte han uden mindste tøven til side for at beskytte enhver, der var svag og trængte til trøst og omsorg, og det var rørende at se, hvordan han som en selvfølge tog ansvaret for en ny killing, når en sådan ankom. Min søster var så fascineret af denne ekstremt kærlige kat, at hun forestillede sig, at han – når situationen krævede det – rejste sig på to ben og som en anden Robin Hood spændte sin bue og forsvarede de svage.

Herkules møder Parsifal første gang

Han forsvarede også husfreden og tålte ingen stridigheder de andre katte imellem. Hvis en vovede at knurre eller hvæse, blev den formastelige blidt, men bestemt irettesat. Han holdt sammen på flokken, og alle rettede sig efter ham.

Da Parsifal var godt 10 år gammel og Svinepels for længst væk, kom der en ny lille siameser i huset, Herkules fra Piltoft's H-kuld. En tabbymasket skønhed, som charmerede alt og alle, og som vandt på de udstillinger, han deltog i. Der blev indgået spændende forlovelser, og pludselig var der nye

Parsifal passer på Herkules

ting at glæde sig til. Men, ak – lykken blev ultrakort, for den lille skat døde uventet og brutalt, kun 7 måneder gammel. Ikke af noget medfødt, og ingen kunne gøre for det, men væk var han – og alle mine drømme med ham. En dag var Parsifal også væk, en æra var slut, og nu havde jeg ingen siameser.

Men selv om det kan være svært med, så går det ikke uden, og pludselig stod jeg med Cherubino i armene. En crememasket dejlighed, som jeg uventet fik tilbudt af Ute Krüger, og som fik udstillingsgardinerne til at blafre lystigt igen. Det var en rigtig showkat!

Hans personlighed ligger meget tæt op ad de to Disney-kattes. En utrættelig drillepind, som hænger og vælter ting og i balladens stund er uden for både armslængde og pædagogisk rækkevidde. Ekstremt kælen er han, og han går ud fra som givet, at han er højt elsket.

Cherubino v. d. Grünstiege

(I mit stille sind er jeg overbevist om, at det var *ham*, der hev min sorte overdel ned!)

På Heides hjemmeside var der en dag et billede af en killing, som lignede min mistede Herkules så meget, at jeg var nødt til at se nærmere på ham. Og den lille Romeo var virkelig næsten som en klon af Herkules – det var så påfaldende, at jeg ikke bare turde sige ja til at købe ham. Tænk, hvis det samme skete igen, det ville være ubærligt!

Drillebanden: Romeo, Talisker og Cherubino

Men - hvis man er vægelsindet, risikerer man jo, at de andre løber med godbidderne, så jeg endte med at sige ja til ham, lukke øjnene og håbe på det bedste. Og han viste sig heldigvis at have livskraft nok til ikke blot at overleve at fylde 7 måneder, men også til at producere afkom. Derfor er jeg så heldig at have både Romeo og hans svenske søn, Talisker. Begge giver mig dejlige oplevelser på udstillingsfronten, og de forstår virkelig at føre sig frem. Jeg kan næsten høre dem sige: "Se mig!"

Så i dag er jeg den lykkelige ejer af hele tre siamesere, hvoraf den ældste endnu ikke er fyldt 4 år. Hver for sig er de elskelige og kærlige – sammen er de en hærgende bande, som driller, irriterer, ødelægger – og i øvrigt er helt vidunderlig! De elsker hinanden med en næsten hysterisk kærlighed og udfolder imponerende gymnastiske øvelser blot for at komme til at ligge kind mod kind i en samlet klump.

Jeg indretter i stort og småt mit liv og mine planer efter dem, og hensynet til deres velbefindende kommer altid i første række. De er husets sjæl, og uden dem ville ingenting være det samme.

Og jeg ønsker mig en siameser mere!

Næste gang vil jeg fortælle om mine orientalerer.